

Чума.

Вчера минаха надъ село първи пролѣтни нерави,
и по старитѣ салкъми спрѣха ланоки ластовици,
ала никой къмъ небето ведъръ погледъ не отправи,
нито майкитѣ ни снѣха чернитѣ си ржченици.

Нѣкаква проклета болестъ ръсна хиляди отрови
и на воѣко рамо слони костелявитѣ си прѣсти,
трѣшна съ нечовѣшка яростъ хора, снопи и волове,
люшна старото клепало и на църквата ни кръста.

Плъзнаха беди следъ нея, писнаха навредъ куршуми,
на мегдана се прострѣха непознати, страшни хора,
и ний бѣгахме смутени отъ злосторницата чума,
бѣгаха нивя и къщи — устремени все нагоре.

Сега всичко е остаено, сега всички сж надвити;
нѣма прѣннитѣ кавали, нито привечерни пѣсни.
Ведогони и вихрушки цѣла нощъ изъ пѣтя скитатъ,
разярени се настигатъ и върлуватъ като бѣсни.

А зарана ще потърсимъ въ синуритѣ понарени
разломенитѣ ралици и поникнали копрали,
ще забиемъ гледъ въ земята, ще мълчимъ и ще ореме
като мъртавци отъ гроба за повторна смъртъ станали.